

Arrest

nr. 290 835 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 november 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 november 2020 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van een buitenwijk van de stad Kunduz, nabij het vliegveld, waar u woonde tot 2015. U had een broer die al meer dan een decennium bij het leger zat, en een aantal kozijns met functies in lokale overheidsinstellingen.

U had ook een aantal kozijns van uw vader die bij de taliban zaten. U was uitgehuwelijkt aan een zus van hen, maar ze bleven het huwelijk af omdat u een broer en kozijns had bij de overheid. Ze wilden u ook doden. Uw moeder besloot daarom dat u Afghanistan moest verlaten nadat Kunduz een eerste keer werd ingenomen door de taliban. Toen u in Bulgarije was kreeg u evenwel te horen dat een kozijn van u die voor het gezin zorgde gedood was, waardoor u diende terug te keren om voor het gezin te zorgen. U liet zich daarop vanuit Turkije vrijwillig repatriëren.

In de loop van 2017 werd uw vader gedood door de taliban omwille van zijn status als voormalige mujahideencommandant, lokale intellectueel, en familielid van mensen bij de overheid. Naderhand deed uw oudere broer een verzoeningspoging: hij zou stoppen met zijn legerdienst, in ruil voor een einde aan de vijandigheid vanwege de taliban, wat werd beklonken in de aanwezigheid van de stamoudsten. Desalniettemin kwamen er op een nacht einde 2017 twee gewapende taliban u en uw broer halen, waarna ze u naar de moskee begeleidden, alwaar u werd geboeid en geblinddoekt. U werd naar een voor u onbekende plaats gebracht waar u zo'n 20 a 25 dagen vast zat. Toen kon u ontsnappen met hulp van een onbekende omdat de taliban op de loop waren gegaan door naburige gevechten. U verliet kort daarop Afghanistan voor een tweede keer. U hoorde naderhand dat uw broer gedood zou geweest zijn, al weet u niet door wie.

U reisde via Iran, Turkije en de Balkan naar Italië, en zo via Frankrijk naar België, waar u aankwam op 11 november 2020 en ook internationale bescherming verzocht op 25 november 2020. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: een taskara, taskara's van uw ouders en broer, documenten van uw broer zijn legerdienst, en foto's van uw broer zijn legerdienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er bestaat namelijk twijfel over uw identiteit en de plaatsen waar u verbleven hebt voor uw verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de door u voorgehouden identiteit, stelt u initieel tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat u geen andere namen gebruikt hebt dan N. K. (...) (CGVS p. 2). Uit uw dossier blijkt evenwel dat u in Bulgarije gekend stond als N. M. (...) (antwoorddocument Bulgarije Ref. Nr. (...)). Hier op gewezen, kan u alleen maar tegenwerpen dat u dit reeds vergeten was, een blote bewering. U legt om uw identiteit te staven enkel een kopie van een taskara voor, waarover infra een aantal zaken opgemerkt worden. Hierdoor verkeert het Commissariaat-generaal eigenlijk in het ongewisse over uw werkelijke identiteit.

Tevens blijkt u twijfelachtige verklaringen af te leggen over een voorgehouden terugkeer naar Afghanistan in 2015 na uw komst naar Europa eerder in 2015, waarover infra uitvoeriger geargumenteed wordt. Hierdoor kan voorafgaand reeds gesteld worden dat u in weerwil van de samenwerkingsplicht die op u rust mogelijk onwaarachtige verklaringen aflegde over uw identiteit en de plaatsen van uw verblijf voor uw komst naar België wat uw algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u door de taliban gezocht zou worden omdat u wel dan niet met een zus van kozijns van u bij de taliban moest trouwen, en omdat u familieleden hebt met affiliaties met de (voormalige) overheid. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

U verklaart ten eerste dat u Afghanistan een eerste keer verliet in 2015, omwille van huwelijksperikelen. U legt hierover evenwel zodanig verwarrende en incoherente verklaringen af dat deze maar moeilijk voor waar vallen te nemen. U stelt initieel dat u uitgehuwelijkt was aan een dochter van een oom van u met banden met de taliban, maar dat die hun woord niet hielden omdat u via uw broer en kozijns banden had met de overheid (CGVS p. 4), waarover u stelt dat dit uw eer aantastte (CGVS p. 5) – dit impliceert dat er voor u een motief is om een conflict met uw kozijns te beginnen. Daarop stelt u evenwel dat één van haar broers u wou doden, eerst zagezegd omdat u onrechtstreeks banden had met de overheid via uw broer en kozijn (CGVS p. 5), om daarop te stellen dat ze u wilden doden zodat hun zus met iemand anders zou kunnen trouwen (CGVS p. 5). Er op gewezen dat dit niet aan de orde is als u nog niet met haar getrouwd bent, stelt u dat u wel getrouwd bent – om daarop te verklaren dat u het dan over iemand helemaal anders hebt van een andere familie waarmee u uiteindelijk getrouwd bent (CGVS p. 5, 6), waardoor dit geen uitstaans heeft met het door u voorgehouden huwelijksconflict. U slaat duidelijk verschillende elementen van uw relaas door elkaar, en betreft hierbij stereotiepe elementen omtrent huwelijksconflicten die op uw situatie klaarblijkelijk helemaal niet van toepassing zijn. Op basis hiervan kan u geen vrees voor vervolging aannemelijk maken.

U verklaart ten tweede in eenzelfde adem met uw relaas over uw initiële vertrek uit het land in 2015 dat u evenwel dat jaar ook terugkeerde naar Afghanistan, via een vrijwillige repatriëring vanuit Turkije (CGVS p. 4), omdat uw moeder u dat vroeg (CGVS p. 6). U legt primo evenwel geen enkel begin van bewijs van uw terugkeer naar Afghanistan na 2015 voor. Als u uw verblijf in het land gedurende die periode niet aannemelijk kan maken, kan u vanzelfsprekend ook de zaken die u daar zou hebben meegemaakt in die periode niet aannemelijk maken. U verklaart dat u van de Turken wel een reisdocument kreeg, maar dat ze dat van u afnamen en u daardoor geen enkel bewijs van uw reis hebt (CGVS p. 7). Daardoor kan in deze enkel op uw verklaringen worden afgestaan.

U kan evenwel secundo ook geen gedetailleerde verklaringen over deze reis afleggen bij ontstentenis van bewijsstukken; u kan niet zeggen met welke maatschappij u reisde, of van welke luchthaven u vertrok (CGVS p. 7, 8). Daarenboven spreekt u zichzelf ook tegen over wat aan de vlucht vooraf ging: u stelt eerst dat u geboeid was en uw handboeien afgenomen werden aan boord van het vliegtuig, om daarop te verklaren dat ze die daarvoor al “in een kleine kamer” afdeden (CGVS p. 7). Ook over de vluchttijd vergist u zich, daar u die inschat als drieënhalve of vier uur, terwijl deze bijna exact vijf uur lang zou zijn (CGVS p. 8, zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Er kunnen tertio ook vragen gesteld worden bij uw voorgehouden redenen van uw terugkeer naar Afghanistan. Als u initieel gevraagd wordt waarom u terugkeerde naar Afghanistan, stelt u dat een kozijn van u die voor het gezin zorgde gedood werd. Daarop gevraagd wat de naam van uw gedode kozijn was en wat met hem was voorgevallen, hangt u een verhaal op over een kozijn van u die commandant geweest zou zijn bij de lokale politie, maar op een bepaald moment in de gevangenis terecht kwam waar die na enkele maanden net voor zijn vrijlating vergiftigd geweest zou zijn. U gaf aan hier documentatie over te hebben (CGVS p. 6), maar liet tot op heden na deze voor te leggen. Er op gewezen dat het vreemd lijkt dat een commandant tijd zou hebben om ook nog voor uw gezin te komen zorgen, en dat u niet al terug geroepen werd door uw moeder toen die in de gevangenis terecht kwam, beweert u plots dat u het had over een andere kozijn van u die ook voor de lokale politie werkte, en dat de kozijn die voor het gezin zorgde eigenlijk door een sluipschutter gedood werd (CGVS p. 8). Gevraagd waarom u dan eerder begon over de kozijn van u die commandant geweest zou zijn, antwoordt u naast de kwestie over de gebruiken in Afghanistan (CGVS p. 8).

Aansluitend hier op werd u quarto ook gevraagd wat u na uw terugkeer deed om u tegen uw voorgehouden belagers te beschermen (CGVS p. 8). Hierop stelt u dat het voor uw familie veiliger was doordat de NAVO terug in Kunduz was en u een kozijn had die een commandant was en uw familie zo kon beschermen

(CGVS p. 8). Er op gewezen dat u zonet nog beweerde dat die kozijn gedood was, riposteert u dat u het nu had over de zoon van deze gedode kozijn die zijn wachtpost overnam, maar later zelf gedood werd in 2016 (CVS p. 9). Deze verklaringen lijken allemaal nogal ad hoc te zijn, waarbij door de taliban gedode kozijns en hun afstammelingen opduiken naar believen.

Quinto is het trouwens ook zo dat u uw zagezegde eerste komst naar Europa pas toegegeven hebt nadat u er door de DVZ op werd gewezen dat ze over informatie beschikten dat u al in Bulgarije geregistreerd was in 2015 (verklaring DVZ dd. 11 december 2020, afdeling 10., 24.), waarbij uw weinig overtuigend stelt dat u niet vertelde over uw eerste vertrek uit Afghanistan omdat u gedacht zou hebben dat u enkel diende te praten over legale reizen. Een repatriëring is nochtans een vorm van legaal reizen. Dat u uw vroegere komst naar Europa verborgen probeerde te houden, is in deze context ronduit verdacht te noemen. U kan geen stukken voorleggen die uw terugkeer naar Afghanistan aantonen, uw verklaringen over uw terugkeer en de redenen hiervoor zijn van twijfelachtig allooi, en u probeerde uw "eerste" reis naar Europa initieel verborgen te houden. Hierdoor kan prima facie getwijfeld worden aan de zaken die zich na uw terugkeer naar Afghanistan zouden hebben voorgedaan, omdat u uw terugkeer na 2015 niet kon aantonen.

Er kunnen ook vragen gesteld worden bij de verschillende door u voorgehouden problemen die u gekend zou hebben na uw terugkeer naar Afghanistan in 2015 op zichzelf genomen. Zo verklaart u ten derde dat uw vader in de loop van 2017 gedood zou zijn bij een (mogelijk gerichte) bomaanslag (CGVS p. 9, 10). U legt primo evenwel geen enkel begin van bewijs omtrent het gewelddadige overlijden van uw vader voor: geen aangifte van de aanslag, geen politierapport over de nasleep van de aanslag, geen overlijdensakte, geen nieuwsbericht omtrent de aanslag, etc. Hier achter gevraagd, verklaart u dat de politie noch dokters, zelf niet de NAVO naar uw regio durfden komen, zagezegd omdat het een heel gevaarlijk regio zou zijn (CGVS p. 10). Nochtans had u eerder in het onderhoud al aangegeven dat u dicht bij het vliegveld woonde en u dit een veilige regio achtte, omwille van de nabijheid van de NAVO, en familieleden van u die bij de lokale politie zouden zitten (CGSV p. 8). Hier op gewezen, stelt u dat het voor u mogelijk wel veilig was maar niet voor buitenstaanders (CGVS p. 10), een nogal ad hoc uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen.

Het valt secundo trouwens op dat u over de voorgehouden moord op uw vader niets zei in uw verklaringen voor de DVZ maar enkel liet akteren dat hij overleden zou zijn in de loop van 2017, wat uw verklaringen over de aanslag slechts een toevoeging achteraf maakt, waar u op gewezen werd, en waarop u repliceerde dat u toen geen details gevraagd werd (CGVS p. 10). Het is merkwaardig dat u een bomaanslag van de taliban tegen uw vader als een louter detail omschrijft.

Ten vierde verklaart u een broer bij het Afghaanse leger gehad te hebben. Hij zou deze positie al een vijftiental jaar gehad hebben, maar na de dood van uw vader ontslag hebben genomen in een poging te verzoenen met de taliban (CGVS p. 11). U legt ook een aantal documenten voor om uw band met hem en zijn legerdienst as such aan te tonen (documenten 1, 3, 4). Hier vallen evenwel een aantal bedenkingen bij te maken. Het valt primo namelijk op dat de taskara's van u en uw broer vermelden dat uw vader M. B. (...) zou zijn, maar op de taskara van uw vader M. S. N. (...) te lezen staat. Daarnaast secundo verwijst de taskara van u gedateerd 1388 naar deze van uw broer gedateerd 1385, maar dicht deze een andere nummer toe ("(...), No. 867" in plaats van deze op de taskara van uw broer "(...), Registration No. 865"). Tertio op de taskara van uw vader gedateerd 1395 wordt dan weer verwezen naar taskara's van twee zonen van hem "Son's Taskara: (...), No. 654; Son's Taskara: (...), No. 721", wat slaat op geen enkele van de andere taskara's die u voorlegde. Mogelijk gaat het om documenten van jongere broers van u, maar het is niettemin vreemd dat wel naar hen verwezen zou worden, maar niet naar de taskara's van u en uw broer, nochtans ook uitgegeven voor deze van uw vader. Ook staat quarto op de taskara van uw broer M. O. (...), die nochtans bij het leger gezeten zou hebben op dat moment, te lezen dat zijn beroep "zelfstandige" is. Vervolgens quinto in de documenten omtrent de legerdienst van uw broer, staat enerzijds te lezen dat hij met een bevel van 7/5/1392 tot eerste luitenant wordt bevorderd, terwijl andere van de documenten hem reeds als kapitein omschrijven op data 4/5/1389 en 1/2/1390. Vertalingen toegevoegd aan uw dossier. Deze verschillende tegenstrijdigheden doen sterk twifelen aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. De fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten wordt bevestigd door de informatie bijgevoegd aan uw dossier, en bovendien presenteert u enkel kopieën, welke steeds onderhavig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk.

Ten vijfde verklaart u dat uw broer op een bepaald moment stopte met zijn legerdienst en jullie een tijd vredig woonden, tot er een aantal taliban gedood werden in de buurt. Hierop zouden ze jullie naar de moskee hebben doen komen, ontvoerd hebben, en een 20-tal dagen vastgehouden waarna u kon ontsnappen. Ook bij deze bewering vallen een aantal bemerkingen te maken. primo valt het op dat uw verklaringen voor het CGVS en deze voor de DVZ tegenstrijdig zijn: voor de DVZ liet u optekenen dat er

een "aanval" tegen uw huis was, waarna u en uw broer zijn opgepakt door de taliban (vragenlijst CGVS dd. 22 februari 2021, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaarde u evenwel dat het huis niet aangevallen werd, maar er aangebeld werd door twee man die u vroegen om mee te komen naar de moskee (CGVS p. 12, 13). Hier op gewezen, beweert u nooit gesproken te hebben over en aanval en stelt expliciet dat jullie vrijwillig en onverdacht met hen meegingen (CGVS p. 16), een faliekante tegenstrijdigheid. Daarboven komt dat het secundo ook maar moeilijk te geloven valt dat, als er plots twee gewapende en u gekende talibanleden aan de deur staan en u vragen om mee te komen naar een plaats waarvan u stelt dat het hun hoofdkwartier is (CGVS p. 16), u en uw broer zomaar zouden meegaan met hen. Hier op gewezen, werpt u tegen dat het conflict tussen jullie zogezegd opgelost was en u zich dus van geen kwaad bewust was (CGVS p. 16), een maar moeilijk voor waar te nemen naïviteit. Tertio valt het op dat u zonder duidelijke reden lijkt te zijn betrokken bij deze hetze. U verklaart dat uw broer een overeenkomst had met de taliban om met zijn job te stoppen, en dat ze hem niettemin verdachten toen er in de buurt een incident plaatsgreep. Maar u maakt op geen enkel moment duidelijk waarom de taliban op dat moment ook u zouden verdenken of willen oppakken. Hierover bevroegd, kan u alleen maar vaag stellen dat ze niets specifiek hadden maar dachten dat jullie beide spionnen en ongelovigen waren (CGVS p. 17). U verklaart tevens dat de taliban u bleven vasthouden en zeiden dat ze "veel te bespreken hadden", maar kennelijk zijn ze er in de 20 dagen dat u werd vastgehouden nooit toe gekomen ook maar iets te bespreken (CGVS p. 13, 14), wat vreemd te noemen is. Uw ontvoering lijkt zomaar uit de lucht te komen vallen, weinig aannemelijk. Ook over quarto uw vrijlating uit de gevangenschap vallen vragen te stellen; u stelt dat er op een bepaald moment gevochten werd tussen de overheid en de taliban niet ver van uw locatie, waardoor iedereen op de loop ging. Maar gelukkig voor u was er een u voor het overige geheel onbekende oude vrouw die beschikte over de sleutel voor uw ketens die u kwam losmaken (CGVS p. 12, 15). Dit is maar weinig geloofwaardig; deze persoon figureert op geen enkel moment tot dan in uw verhaal, maar duikt dan op om u te bevrijden ondanks de in de buurt gaande zijnde gevechten en mogelijke vergelding vanwege de taliban. Dit valt allemaal maar moeilijk voor waar te nemen.

U betreft bij uw relaas een aantal zaken, maar kan geen van hen aannemelijk maken: niet uw voorgehouden huwelijksconflict, de dood van uw vader, de problemen van uw broer, noch uw eigen ontvoering. Daarenboven slaagt u er niet in afdoende te bewijzen dat u na een komst naar Europa in 2015 ooit nog bent teruggekeerd naar Afghanistan. In het licht van deze vaststellingen dient gesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 18). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard,

waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon

in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vermederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en laat na een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel het volgende gelden over zijn problemen met de Taliban:

“Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan verzoekers problemen met de Taliban en stellen dat zijn asielaanvraag onlogisch is en alle geloofwaardigheid ontbreekt.

Verzoeker is ernstig gegriefd en wenst volgende verduidelijkingen toe te voegen.

-4.3.1.1. Zo merkt het CGVS vooreerst op dat verzoeker verklaarde Afghanistan een eerste keer verlaten te hebben in 2015, omwille van huwelijksperikelen.

Verzoeker wenst hier de nodige verduidelijkingen aan te brengen.

Zo wenst hij op te merken dat hij met de dochter van een oom van hem moest trouwen, en die oom had banden met Taliban.

Zoals het gaat in de Afghaanse traditie, was verzoeker met deze vrouw reeds lang verloofd, van kinds af aan al.

Als verzoeker ook verklaarde dat hij wel reeds getrouwd was, dan bedoelde verzoeker dat het Islamitisch huwelijk reeds was volbracht. De ‘niqaab’ was al volbracht.

Er was echter nog geen feest gegeven, maar daarom dat verzoeker aldus verklaarde dat hij wel getrouwd was.

-4.3.1.2. Vervolgens motiveert het CGVS dat zij geen geloof hechten aan verzoekers verklaringen omtrent zijn voorgehouden terugkeer naar Afghanistan in 2015, met name de repatriëring vanuit Turkije naar Afghanistan.

Verzoeker wenst hier te volharden in zijn verklaringen dat hij hier geen bewijsstukken van heeft bijgehouden, omdat dit voor hem als niet belangrijk werd beschouwd.

Verder kan verzoeker ook enkele verduidelijkingen geven over de reden voor zijn toenmalige terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wenst hier te verduidelijken dat langs de familie van zijn vaderskant, er verschillende familieleden werkten voor de voormalige Afgaanse overheid.

3 familieleden waren commandant bij de Arbaki. Het betreft vooreerst een neef van zijn vader, die commandant was bij de Arbaki en zijn naam is A. K. "C." N. (...). Vervolgens ook Ka. N. (...), die ook voor de Arbaki werkte, hij was geen echte commandant, maar had een hogere functie dan een soldaat. Tenslotte was er ook nog Kh. N. (...), die ook commandant was bij de Arbaki.

Verzoeker wenst hier ook te verduidelijken, welk familielid wat precies heeft meegemaakt in Afghanistan, gezien het CGVS dit in haar bestreden beslissing niet heeft begrepen.

Commandant A. K. N. (...) is het familielid dat vergiftigd werd in de gevangenis, enkele maanden net voor zijn vrijlating.

Ka. N. (...) is doodgeschoten door de Taliban en hij was diegene die de zorg opnam voor het gezin van de verzoeker.

Tenslotte is er nog Kh. N. (...), die werd doodgeschoten door een sluipschutter.

Dat het duidelijk is dat verzoeker verschillende familieleden had langs vaderskant die werkte voor de voormalige Afgaanse overheid, waardoor het niet altijd duidelijk was over wie verzoeker het had tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker wenst met deze verduidelijkingen, hier klaarheid in te scheppen.

-4.3.1.3. Verder motiveert het CGVS dat verzoeker geen enkel bewijs neerlegt omtrent het gewelddadig overlijden van zijn vader.

Verzoeker wenst hierop te repliceren dat het voor hem duidelijk was dat zijn vader gedood werd door de Taliban, dus waarom zou hij hierover een bewijs moeten verkrijgen?

Voor verzoeker was het duidelijk wie de daders waren, hij had hiervoor geen bewijs nodig.

-4.3.1.4. Het CGVS motiveert verdere dat zij bedenkingen hebben bij het profiel van verzoekers broer bij het voormalige Afgaanse leger.

Zo melden zij in de bestreden beslissing dat er een heleboel tegenstrijdigheden zijn betreffende de documenten die verzoeker hieromtrent heeft neergelegd, en ook tegenstrijdigheden tussen de taskara's. Echter blijkt dat er een foutieve vertaling is gebeurd door het CGVS!

Verzoeker kan dan ook nieuwe vertalingen voorleggen, waaruit blijkt dat de informatie op de taskara's wel degelijk klopt!

Zo blijkt uit de taskara van de broer, dat bij zijn vaders naam, volgens het CGVS M. B. (...) geschreven staat, hoewel uit de vertaling van de verzoeker blijkt dat het hier wel degelijk om M. S. (...) gaat.

(zie stuk 3)

Verzoeker legt ook een nieuwe vertaling neer van de taskara van zijn vader.

(zie stuk 4)

Verzoeker legt ook een nieuwe vertaling neer van zijn eigen taskara (zie stuk 5).

Ook hieruit blijkt, net zoals bij zijn broer, dat de vaders naam M. S. (...) is, en niet M. B. (...), zoals uit de vertaling van het CGVS blijkt.

Verder blijkt ook uit de vertaling die verzoeker neerlegt, dat het nummer op verzoekers taskara, dat verwijst naar de taskara van de broer, wel degelijk het juiste nummer is.

Bij de broer staat ter vermeld: "(...) 865.

Verzoekers taskara verwijst naar volgende gegevens van zijn broer van de door hem neergelegde vertaling: Nummer taskara broer: (...) -865- (...).

Het CGVS merkt verder ook op dat op de taskara van verzoekers broer vermeld staat als 'zelfstandige'.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat de taskara van zijn broer al 16 jaar oud is en dat hij al 15 jaar in het leger zat. Toen zijn broer aldus die taskara aanvraag, zat hij ook nog niet officieel in het leger!

Verder hecht het CGVS ook geen belang aan de documenten van verzoekers broer omtrent zijn legerdienst, omdat er enerzijds vermeld staat dat hij met een bevel van 7/5/1392 tot luitenant werd bevorderd, terwijl andere documenten melden dat zijn broer reeds kapitein was op 4/5/1389 en 1/2/1390.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat zijn broer eerst al als kapitein werkte zijn afdeling (Radio Communicatie), en hij was aldus kapitein binnen die afdeling ("Touran"), wat een onderdeel is van de afdeling Communicatie.

Zijn algemene rang was kapitein, maar hij werkte op de afdeling "Touran" als luitenant, binnen de afdeling Communicatie.

-4.3.1.5. Vervolgens motiveert het CGVS dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen bij DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Verzoeker wenst hier ook de volgende verklaringen aan toe te voegen.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat er twee gewapende mannen aan de deur kwamen aanbellen, die zeiden dat hij en zijn broer mee moesten komen met hen. Verzoeker stelt dat, gezien zij van oordeel

waren dat het conflict opgelost was met de Taliban, zij dachten dat het voor iets anders was dat zij mee dienden te komen.

Verzoeker is echter formeel. Hij en zijn broer zijn vrijwillig meegegaan.

Het CGVS uit ook zijn bedenkingen omtrent het feit waarom verzoeker in heel dit verhaal ook geïmagineerd was.

Verzoeker wenst hierop te repliceren, dat het om zijn broer ging. Ze zijn familie van elkaar, waardoor alle familieleden mee getrokken worden in hetzelfde conflict.

Dat de Taliban ook nooit verzoeker en zijn broer heeft ondervraagd in de 20 dagen dat zij werden vastgehouden, wenst hij repliceren dat dit komt omdat er vele gevechten aan de gang waren in verzoekers regio, waardoor zij lang moesten wachten vooraleer zij konden voorkomen bij de rechtbank van de Taliban.

-4.3.1.6. Dat verzoeker aldus wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn vrees voor vervolging door de Taliban, bij een terugkeer naar Afghanistan."

Vervolgens wijst verzoeker er op dat hij al bijna twee jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft, nu de Taliban België als een ongelovig land beschouwen. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan zou er volgens hem ook toe hebben geleid dat hij zich meer en meer heeft afgezet tegen de islamitische waarden en normen. Verzoeker voert aan dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de Taliban opleggen. In dit verband benadrukt hij dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind (regering van voor de machtswissel) of zelfs als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen volgens hem neerkomen op vervolging en kunnen onder meer bestaan uit geweld door de Taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen. Verzoeker verwijst in dit verband naar tal van landeninformatie en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij betoogt dat de adjunct-commissaris niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen vrees heeft voor de Taliban door hun behandeling van afgewezen verzoekers en stelt dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met alle informatie die beschikbaar is. Verzoeker verwijst voorts naar het non-refoulementbeginsel en stelt dat UNHCR zijn positie van augustus 2021 over gedwongen terugkeer naar Afghanistan, met name dat een gedwongen terugkeer nog steeds niet mogelijk is, nog steeds niet heeft gewijzigd.

Onder verwijzing naar landeninformatie gaat verzoeker vervolgens uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en bekritiseert hij de informatie waarop de adjunct-commissaris zich baseert om te concluderen dat er geen willekeurig geweld is in Afghanistan dat zou leiden tot een nood aan internationale bescherming. Hij wijst op het feit dat hij bijna twee jaar verblijft in wat volgens de Taliban "een niet-moslim land" is en stelt dat hij aldus bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als 'verwesterd'. Dit is volgens hem een persoonlijke omstandigheid die voor hem het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot gaat verzoeker, onder verwijzing naar landeninformatie, uitgebreid in op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de motieven in de bestreden beslissing daarover.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, dan wel hem de subsidiaire bescherming toe te kennen indien de Raad van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

3. Kopie taskara van vader van verzoeker ;

4. Kopie taskara broer van verzoeker ;

5. Kopie taskara van verzoeker ;

6. EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, beschikbaar op: (...);

7. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op (...);

8. EASO COI Query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised', 2 September 2020, beschikbaar op (...);
9. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op (...);
10. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised' van juni 2021, beschikbaar op (...);
11. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op (...);
12. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op (...);
13. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban April 2022, beschikbaar op (...);
14. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op (...);
15. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN, Februari 2022, beschikbaar op (...);
16. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op (...);
- Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022 van Asylos, beschikbaar op (...);
17. Human Rights Watch, "Taliban 'Vice' Handbook Abusive", dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op (...);
18. Amnesty International, "New alliance to protect human rights in Afghanistan" beschikbaar op (...);
19. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op (...);
20. World Food Program at a glance, beschikbaar op (...);
21. World Food Program Afghanistan, 17/03/2022, beschikbaar op (...);
22. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022, beschikbaar op (...);
23. WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022, beschikbaar op (...);
24. Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough", 17/03/2022, beschikbaar op (...);
25. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op (...);
26. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022, beschikbaar op (...);
27. UNICEF Afghanistan Humanitarian Situation Report van 1-31 May 2022, beschikbaar op (...);
28. UNHCR REGIONAL BUREAU FOR ASIA AND PACIFIC (RBAP)EXTERNAL UPDATE: AFGHANISTAN SITUATION #17, As of 01 June 2022, beschikbaar op (...)."

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022.

2.2.3. Bij een op 11 mei 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de weblinks van het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 (stuk 1), van het nieuwsbericht "'They Call Us Infidels': Former Afghan Soldiers Still Live In Hiding To Avoid Taliban Retribution" van RadioFreeEurope van 13 juli 2022 (stuk 2) en van de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (stuk 3).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een arbeidsovereenkomst neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat hij niet voldaan heeft aan de plicht tot medewerking, nu er twijfel bestaat over zijn identiteit en de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming, omdat (B) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij door de taliban gezocht zou worden omdat hij wel dan niet met een zus van kozijns van hem bij de taliban moest trouwen en omdat hij familieleden heeft met affiliaties met de (voormalige) overheid, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico door hem niet wordt aangebracht, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele

motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, in 2015 te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omwille van een huwelijksconflict. Toen hij in Bulgarije was, zou hij evenwel te horen hebben gekregen dat een kozijn van hem die voor het gezin zorgde gedood was en zou hij zich vanuit Turkije vrijwillig hebben laten repatriëren naar Afghanistan om voor het gezin te zorgen. Eind 2017 zou verzoeker Afghanistan opnieuw hebben verlaten uit vrees voor de taliban, nadat hij ontsnapte toen hij en zijn broer door hen werden ontvoerd. Verzoeker zou naderhand gehoord hebben dat zijn broer gedood zou zijn, maar verklaart niet te weten door wie. Verzoeker verklaarde tevens dat zijn vader in de loop van 2017 gedood zou zijn bij een bomaanslag. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker vermoord te zullen worden door de taliban.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker niet voldaan heeft aan de plicht tot medewerking, nu er twijfel bestaat over zijn identiteit en de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er bestaat namelijk twijfel over uw identiteit en de plaatsen waar u verbleven hebt voor uw verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de door u voorgehouden identiteit, stelt u initieel tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat u geen andere namen gebruikt hebt dan N. K. (...) (CGVS p. 2). Uit uw dossier blijkt evenwel dat u in Bulgarije gekend stond als N. M. (...) (antwoorddocument Bulgarije Ref. Nr. (...)). Hier op gewezen, kan u alleen maar tegenwerpen dat u dit reeds vergeten was, een blote bewering. U legt om uw identiteit te staven enkel een kopie van een taskara voor, (...). Hierdoor verkeert het Commissariaat-generaal eigenlijk in het ongewisse over uw werkelijke identiteit.

Tevens blijkt u twijfelachtige verklaringen af te leggen over een voorgehouden terugkeer naar Afghanistan in 2015 na uw komst naar Europa eerder in 2015, waarover infra uitvoeriger geargumenteed wordt. Hierdoor kan voorafgaand reeds gesteld worden dat u in weerwil van de samenwerkingsplicht die op u rust mogelijk onwaarachtige verklaringen aflegde over uw identiteit en de plaatsen van uw verblijf voor uw komst naar België wat uw algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt.”

Wat betreft de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn voorgehouden terugkeer naar Afghanistan in 2015, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U verklaart ten tweede in eenzelfde adem met uw relaas over uw initiële vertrek uit het land in 2015 dat u evenwel dat jaar ook terugkeerde naar Afghanistan, via een vrijwillige repatriëring vanuit Turkije (CGVS p. 4), omdat uw moeder u dat vroeg (CGVS p. 6). U legt primo evenwel geen enkel begin van bewijs van uw terugkeer naar Afghanistan na 2015 voor. Als u uw verblijf in het land gedurende die periode niet aannemelijk kan maken, kan u vanzelfsprekend ook de zaken die u daar zou hebben meegemaakt in die periode niet aannemelijk maken. U verklaart dat u van de Turken wel een reisdocument kreeg, maar dat ze dat van u afnamen en u daardoor geen enkel bewijs van uw reis hebt (CGVS p. 7). Daardoor kan in deze enkel op uw verklaringen worden afgegaan.

U kan evenwel secundo ook geen gedetailleerde verklaringen over deze reis afleggen bij ontstentenis van bewijsstukken; u kan niet zeggen met welke maatschappij u reisde (...) (CGVS p. 7, 8). Daarenboven spreekt u zichzelf ook tegen over wat aan de vlucht vooraf ging: u stelt eerst dat u geboeid was en uw

handboeien afgenomen werden aan boord van het vliegtuig, om daarop te verklaren dat ze die daarvoor al "in een kleine kamer" afdeden (CGVS p. 7). (...).

Er kunnen tertio ook vragen gesteld worden bij uw voorgehouden reden van uw terugkeer naar Afghanistan. Als u initieel gevraagd wordt waarom u terugkeerde naar Afghanistan, stelt u dat een kozijn van u die voor het gezin zorgde gedood werd. Daarop gevraagd wat de naam van uw gedode kozijn was en wat met hem was voorgevallen, hangt u een verhaal op over een kozijn van u die commandant geweest zou zijn bij de lokale politie, maar op een bepaald moment in de gevangenis terecht kwam waar die na enkele maanden net voor zijn vrijlating vergiftigd geweest zou zijn. U gaf aan hier documentatie over te hebben (CGVS p. 6), maar liet tot op heden na deze voor te leggen. Er op gewezen dat het vreemd lijkt dat een commandant tijd zou hebben om ook nog voor uw gezin te komen zorgen, en dat u niet al terug geroepen werd door uw moeder toen die in de gevangenis terecht kwam, beweert u plots dat u het had over een andere kozijn van u die ook voor de lokale politie werkte, en dat de kozijn die voor het gezin zorgde eigenlijk door een sluipschutter gedood werd (CGVS p. 8). Gevraagd waarom u dan eerder begon over de kozijn van u die commandant geweest zou zijn, antwoordt u naast de kwestie over de gebruiken in Afghanistan (CGVS p. 8).

Aansluitend hier op werd u quarto ook gevraagd wat u na uw terugkeer deed om u tegen uw voorgehouden belagers te beschermen (CGVS p. 8). Hierop stelt u dat het voor uw familie veiliger was doordat de NAVO terug in Kunduz was en u een kozijn had die een commandant was en uw familie zo kon beschermen (CGVS p. 8). Er op gewezen dat u zonet nog beweerde dat die kozijn gedood was, riposteert u dat u het nu had over de zoon van deze gedode kozijn die zijn wachtpost overnam, maar later zelf gedood werd in 2016 (CVS p. 9). Deze verklaringen lijken allemaal nogal ad hoc te zijn, waarbij door de taliban gedode kozijns en hun afstammelingen opduiken naar believen.

Quinto is het trouwens ook zo dat u uw zagezegde eerste komst naar Europa pas toegegeven hebt nadat u er door de DVZ op werd gewezen dat ze over informatie beschikten dat u al in Bulgarije geregistreerd was in 2015 (verklaring DVZ dd. 11 december 2020, afdeling 10., 24.), waarbij uw weinig overtuigend stelt dat u niet vertelde over uw eerste vertrek uit Afghanistan omdat u gedacht zou hebben dat u enkel diende te praten over legale reizen. Een repatriëring is nochtans een vorm van legaal reizen. Dat u uw vroegere komst naar Europa verborgen probeerde te houden, is in deze context ronduit verdacht te noemen. U kan geen stukken voorleggen die uw terugkeer naar Afghanistan aantonen, uw verklaringen over uw terugkeer en de redenen hiervoor zijn van twijfelachtig allooi, en u probeerde uw "eerste" reis naar Europa initieel verborgen te houden. Hierdoor kan prima facie getwijfeld worden aan de zaken die zich na uw terugkeer naar Afghanistan zouden hebben voorgedaan, omdat u uw terugkeer na 2015 niet kon aantonen."

Door in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen dat hij geen bewijsstukken van zijn repatriëring vanuit Turkije heeft bijgehouden, slaagt verzoeker er niet in om de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift nog verduidelijkingen te geven over de reden voor zijn toenmalige terugkeer naar Afghanistan. Zo verduidelijkt hij dat er langs de familie van zijn vaderskant verschillende familieleden werkten voor de voormalige Afgaanse overheid. Hij stelt dat drie familieleden commandant waren bij de *Arbaki*, somt deze familieleden en hun functie op en tracht daarnaast te verduidelijken welk familielid wat precies heeft meegemaakt in Afghanistan. De Raad stelt echter vast dat verzoekers 'verduidelijkingen' in zijn verzoekschrift tegenstrijdig zijn met de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker verklaarde dat de kozijn die voor het gezin zorgde door een sluipschutter werd gedood (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat dit familielid werd doodgeschoten door de taliban en dat een ander familielid dan diegene die de zorg opnam voor zijn gezin werd doodgeschoten door een sluipschutter. In zijn verklaringen op het CGVS had verzoeker het bovendien ook nog over een zekere T. die commandant was en die gedood werd toen een lid van de taliban infiltreerde in de checkpost waar hij werkte en op een nacht op iedereen begon te schieten (*ibid.*, p. 9). Van deze T. maakt verzoeker dan weer geen gewag in het verzoekschrift waar hij zijn familieleden opsomt die voor de voormalige Afgaanse overheid werkten. Verzoeker slaagt er met zijn betoog in zijn verzoekschrift dan ook niet in meer klaarheid te scheppen in zijn verklaringen, laat staan dat hij de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing ontcracht of weerlegt. De Raad stelt, in navolging van de adjunct-commissaris, vast dat verzoeker zijn terugkeer naar Afghanistan eind 2015 niet afdoende kan aantonen.

De Raad voegt aan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing nog toe dat er uit de vertaling van de *taskara* van verzoekers vader (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie'), alsook uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde voor eensluidend verklaarde vertaling van de

taskara van zijn vader (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) blijkt dat er niets ingevuld staat in de rubriek "Type of Disability" of "Handicap tekens" van de *taskara* van verzoekers vader. Verzoeker verklaarde evenwel gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat zijn vader gedurende de "Sovjettijd" werd beschoten en dat zijn arm sindsdien niet meer "werkt" (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Hoewel de *taskara* van verzoekers vader volgens de vertalingen zou dateren van eind 2016 of begin 2017 – en dus van ruim na het moment dat verzoekers vader beschoten zou zijn geweest – wordt zijn handicap niet vermeld op zijn *taskara*. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat een kozijn voor zijn gezin zorgde omdat zijn vader gewond was aan zijn arm en dat hijzelf eind 2015 moest terugkeren naar Afghanistan om voor het gezin te zorgen toen deze kozijn gedood werd (*ibid.*).

Gelet op het voorgaande, overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht dat het gegeven dat verzoeker onwaarachtige verklaringen aflegde over zijn identiteit en de plaatsen van zijn verblijf voor zijn komst naar België zijn algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt.

Vervolgens motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoeker zodanig verwarrende en incoherente verklaringen aflegde over zijn huwelijksperikelen waardoor hij Afghanistan een eerste keer zou hebben verlaten in 2015, dat deze maar moeilijk voor waar vallen te nemen. Hij beargumenteert dit als volgt:

"U stelt initieel dat u uitgehuwelijkt was aan een dochter van een oom van u met banden met de taliban, maar dat die hun woord niet hielden omdat u via uw broer en kozijns banden had met de overheid (CGVS p. 4), waarover u stelt dat dit uw eer aantastte (CGVS p. 5) – dit impliceert dat er voor u een motief is om een conflict met uw kozijns te beginnen. Daarop stelt u evenwel dat één van haar broers u wou doden, eerst zogezegd omdat u onrechtstreeks banden had met de overheid via uw broer en kozijn (CGVS p. 5), om daarop te stellen dat ze u wilden doden zodat hun zus met iemand anders zou kunnen trouwen (CGVS p. 5). Er op gewezen dat dit niet aan de orde is als u nog niet met haar getrouwd bent, stelt u dat u wel getrouwd bent – om daarop te verklaren dat u het dan over iemand helemaal anders hebt van een andere familie waarmee u uiteindelijk getrouwd bent (CGVS p. 5, 6), waardoor dit geen uitstaans heeft met het door u voorgehouden huwelijksconflict. U slaat duidelijk verschillende elementen van uw relaas door elkaar, en betreft hierbij stereotiepe elementen omtrent huwelijksconflicten die op uw situatie klaarblijkelijk helemaal niet van toepassing zijn. Op basis hiervan kan u geen vrees voor vervolging aannemelijk maken."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij reeds van kinds af aan was verloofd met de dochter van een oom die banden had met de taliban en dat als hij verklaarde dat hij reeds getrouwd was, hij bedoelde dat het islamitisch huwelijk, de '*niqaab*', reeds was volbracht, maar dat er nog geen feest was gegeven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker, wanneer hij stelde dat hij getrouwd is, het over iemand helemaal anders bleek te hebben waarmee hij uiteindelijk getrouwd is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6), waardoor dit, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt gesteld, geen uitstaans heeft met het door verzoeker voorgehouden huwelijksconflict.

Ook bij de verschillende door verzoeker voorgehouden problemen die hij gekend zou hebben na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2015 worden door de adjunct-commissaris vragen gesteld:

"Zo verklaart u ten derde dat uw vader in de loop van 2017 gedood zou zijn bij een (mogelijk gerichte) bomaanslag (CGVS p. 9, 10). U legt primo evenwel geen enkel begin van bewijs omtrent het gewelddadige overlijden van uw vader voor: geen aangifte van de aanslag, geen politierapport over de nasleep van de aanslag, geen overlijdensakte, geen nieuwsbericht omtrent de aanslag, etc. Hier achter gevraagd, verklaart u dat de politie noch dokters, zelf niet de NAVO naar uw regio durfden komen, zogezegd omdat het een heel gevaarlijk regio zou zijn (CGVS p. 10). Nochtans had u eerder in het onderhoud al aangegeven dat u dicht bij het vliegveld woonde en u dit een veilige regio achtte, omwille van de nabijheid van de NAVO, en familieleden van u die bij de lokale politie zouden zitten (CGSV p. 8). Hier op gewezen, stelt u dat het voor u mogelijk wel veilig was maar niet voor buitenstaanders (CGVS p. 10), een nogal ad hoc uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen.

Het valt secundo trouwens op dat u over de voorgehouden moord op uw vader niets zei in uw verklaringen voor de DVZ maar enkel liet akteren dat hij overleden zou zijn in de loop van 2017, wat uw verklaringen over de aanslag slechts een toevoeging achteraf maakt, waar u op gewezen werd, en waarop u repliceerde dat u toen geen details gevraagd werd (CGVS p. 10). Het is merkwaardig dat u een bomaanslag van de taliban tegen uw vader als een louter detail omschrijft.

Ten vierde verklaart u een broer bij het Afghaanse leger gehad te hebben. Hij zou deze positie al een vijftiental jaar gehad hebben, maar na de dood van uw vader ontslag hebben genomen in een poging te verzoenen met de taliban (CGVS p. 11). U legt ook een aantal documenten voor om uw band met hem en zijn legerdienst als such aan te tonen (documenten 1, 3, 4). Hier vallen evenwel een aantal bedenkingen bij te maken. (...) op de taskara van uw vader gedateerd 1395 wordt (...) verwezen naar taskara's van twee zonen van hem "Son's Taskara: (...), No. 654; Son's Taskara: (...), No. 721", wat slaat op geen enkele van de andere taskara's die u voorlegde. Mogelijk gaat het om documenten van jongere broers van u, maar het is niettemin vreemd dat wel naar hen verwezen zou worden, maar niet naar de taskara's van u en uw broer, nochtans ook uitgegeven voor deze van uw vader. Ook staat (...) op de taskara van uw broer M. O. (...), die nochtans bij het leger gezeten zou hebben op dat moment, te lezen dat zijn beroep "zelfstandige" is. Vervolgens (...) in de documenten omtrent de legerdienst van uw broer, staat enerzijds te lezen dat hij met een bevel van 7/5/1392 tot eerste luitenant wordt bevorderd, terwijl andere van de documenten hem reeds als kapitein omschrijven op data 4/5/1389 en 1/2/1390. Vertalingen toegevoegd aan uw dossier. Deze verschillende tegenstrijdigheden doen sterk twifelen aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. De fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten wordt bevestigd door de informatie bijgevoegd aan uw dossier, en bovendien presenteert u enkel kopieën, welke steeds onderhavig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk.

Ten vijfde verklaart u dat uw broer op een bepaald moment stopte met zijn legerdienst en jullie een tijd vredig woonden, tot er een aantal taliban gedood werden in de buurt. Hierop zouden ze jullie naar de moskee hebben doen komen, ontvoerd hebben, en een 20-tal dagen vastgehouden waarna u kon ontsnappen. Ook bij deze bewering vallen een aantal bemerkingspunten te maken. *primo* valt het op dat uw verklaringen voor het CGVS en deze voor de DVZ tegenstrijdig zijn: voor de DVZ liet u optekenen dat er een "aanval" tegen uw huis was, waarna u en uw broer zijn opgepakt door de taliban (vragenlijst CGVS dd. 22 februari 2021, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaarde u evenwel dat het huis niet aangevallen werd, maar er aangebeld werd door twee man die u vroegen om mee te komen naar de moskee (CGVS p. 12, 13). Hier op gewezen, beweert u nooit gesproken te hebben over een aanval en stelt expliciet dat jullie vrijwillig en onverdacht met hen meegingen (CGVS p. 16), een faliekante tegenstrijdigheid. Daarboven komt dat het *secundo* ook maar moeilijk te geloven valt dat, als er plots twee gewapende en u gekende talibanleden aan de deur staan en u vragen om mee te komen naar een plaats waarvan u stelt dat het hun hoofdkwartier is (CGVS p. 16), u en uw broer zomaar zouden meegaan met hen. Hier op gewezen, werpt u tegen dat het conflict tussen jullie zogezegd opgelost was en u zich dus van geen kwaad bewust was (CGVS p. 16), een maar moeilijk voor waar te nemen naïviteit. *Tertio* valt het op dat u zonder duidelijke reden lijkt te zijn betrokken bij deze hetze. U verklaart dat uw broer een overeenkomst had met de taliban om met zijn job te stoppen, en dat ze hem niettemin verdachten toen er in de buurt een incident plaatsgreep. Maar u maakt op geen enkel moment duidelijk waarom de taliban op dat moment ook u zouden verdenken of willen oppakken. Hierover bevroegd, kan u alleen maar vaag stellen dat ze niets specifiek hadden maar dachten dat jullie beide spionnen en ongelovigen waren (CGVS p. 17). U verklaart tevens dat de taliban u bleven vasthouden en zeiden dat ze "veel te bespreken hadden", maar kennelijk zijn ze er in de 20 dagen dat u werd vastgehouden nooit toe gekomen ook maar iets te bespreken (CGVS p. 13, 14), wat vreemd te noemen is. Uw ontvoering lijkt zomaar uit de lucht te komen vallen, weinig aannemelijk. Ook over *quarto* uw vrijlating uit de gevangenschap vallen vragen te stellen; u stelt dat er op een bepaald moment gevochten werd tussen de overheid en de taliban niet ver van uw locatie, waardoor iedereen op de loop ging. Maar gelukkig voor u was er een u voor het overige geheel onbekende oude vrouw die beschikte over de sleutel voor uw ketens die u kwam losmaken (CGVS p. 12, 15). Dit is maar weinig geloofwaardig; deze persoon figureert op geen enkel moment tot dan in uw verhaal, maar duikt dan op om u te bevrijden ondanks de in de buurt gaande zijnde gevechten en mogelijke vergelding vanwege de taliban. Dit valt allemaal maar moeilijk voor waar te nemen."

Dat het voor hem duidelijk was dat zijn vader gedood werd door de taliban en hij hiervoor geen bewijs nodig had, is een loutere bewering (*post factum*). Toen verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij bewijs had van wat met zijn vader gebeurd zou zijn, stelde hij geenszins dat hij geen bewijs nodig had, doch wel dat noch de politie, noch dokters en zelfs de NAVO niet naar zijn regio durfden te komen omdat het een heel gevaarlijke regio zou zijn (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). De adjunct-commissaris merkte in de bestreden beslissing terecht op dat deze verklaring van verzoeker tegenstrijdig was aan zijn eerdere verklaring dat hij zijn regio veilig achtte (*ibid.*, p. 8). Verzoeker, die niet betwist dat hij geen enkel (begin van) bewijs voorlegde van het gewelddadige overlijden van zijn vader, slaagt er bijgevolg niet in om de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Verder betoogt verzoeker dat er door het CGVS een foutieve vertaling is gebeurd van de door hem neergelegde taskara's en voegt hij bij zijn verzoekschrift nieuwe voor eensluidend verklaarde vertalingen

van de *taskara's* van zijn vader en broer en van zijn eigen *taskara* (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5). Hoewel de Raad, na lezing van deze nieuwe vertalingen van de voorgelegde *taskara's*, verzoeker kan volgen waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de naam van zijn vader op zijn *taskara* en die van zijn broer wel degelijk de juiste naam, M. S., is – en niet M. B., zoals door de adjunct-commissaris wordt gesteld – en waar hij stelt dat het nummer op zijn *taskara* dat verwijst naar de *taskara* van zijn broer wel degelijk het juiste nummer is, slaagt verzoeker er niet in om de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verwijzing naar de *taskara's* van de zonen van zijn vader op zijn *taskara* op geen enkele van de andere *taskara's* die hij voorlegde slaat, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad merkt bovendien op dat deze verwijzing naar de *taskara's* van de zonen van verzoekers vader op de *taskara* van verzoekers vader niet wordt weergegeven in de nieuwe vertaling van de *taskara* van verzoekers vader die door verzoeker werd neergelegd (stukkenbundel verzoeker, stuk 3).

Waar verzoeker tegen het motief van de bestreden beslissing dat op de *taskara* van zijn broer staat dat hij zelfstandige van beroep is, betoogt dat de *taskara* van zijn broer al zestien jaar oud is en dat zijn broer al vijftien jaar in het leger zat, zodat zijn broer nog niet officieel in het leger zat toen hij die *taskara* aanvraagde, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. De Raad stelt vast dat de neergelegde *taskara* van verzoekers broer volgens de vertalingen ervan dateert van december 2006. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hijzelf zeven of negen jaar oud was toen zijn broer bij het leger ging en dat zijn broer ongeveer dertien à veertien jaar bij het leger werkte (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 20). Verzoeker verklaarde te zijn geboren in juli 1991 (adm. doss., stuk 5, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', nr. 4), zodat aangenomen kan worden dat zijn broer ten laatste bij het leger zou zijn begonnen in het jaar 2000 of 2001. Verzoeker zou dan immers negen jaar oud zijn geweest. In december 2006, de datum van de *taskara* van zijn broer, zou zijn broer volgens verzoekers verklaringen dus al reeds voor het leger werkzaam zijn geweest. Zelfs indien ervan wordt uitgegaan dat verzoeker zich vergiste over de leeftijd die hij had toen zijn broer bij het leger zou zijn begonnen en er wordt gekeken naar het jaar waarin zijn broer bij het leger zou zijn gestopt, met name 2017 (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 11), dan nog zou zijn broer ten laatste in 2003-2004 zijn beginnen werken, indien hij dertien of veertien jaar werkzaam was voor het leger. De Raad besluit dan ook dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden heeft vastgesteld dat op de *taskara* van verzoekers broer wordt vermeld dat hij zelfstandige van beroep is, terwijl hij op het moment dat zijn *taskara* werd uitgegeven bij het leger gezeten zou moeten hebben.

Dat zijn broers algemene rang kapitein was, maar dat zijn broer als luitenant werkte binnen de afdeling communicatie, zoals verzoeker verder betoogt, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de vertalingen van de documenten omtrent de legerdienst van verzoekers broer (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie') blijkt inderdaad dat verzoekers broer pas in 1392 (volgens de Afghaanse kalender) tot eerste luitenant werd bevorderd, terwijl de andere documenten hem reeds als kapitein omschrijven in 1389 en 1390. Nu in één van deze documenten expliciet wordt gesteld dat verzoekers broer werd gepromoveerd tot de rang van eerste luitenant in 1392, is verzoekers uitleg dat zijn algemene rang kapitein zou zijn geweest, maar dat hij toch als luitenant werkte, niet aannemelijk. Dat verzoekers broer twee rangen zou hebben gehad of dat hij zakte in rang, waarna hij terug als eerste luitenant werd bevorderd, wordt niet aangetoond door verzoeker en vindt geen steun in de vertaling van zijn de door hem voorgelegde brief inzake de promotie van rang van zijn broer, waarin deze laatste wordt gefeliciteerd voor zijn promotie van rang na een positieve evaluatie.

Door in zijn verzoekschrift verder eenvoudigweg te volharden in de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd over het gegeven dat hij en zijn broer vrijwillig zijn meegegaan toen er twee mannen aan de deur kwamen aanbellen, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en de verklaringen die hij liet optekenen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet op. Dat verzoeker geïmagineerd werd omwille van zijn broer, nu hij als familielid mee in hetzelfde conflict betrokken werd, is opnieuw een loutere bewering. Gelet op het feit dat verzoeker, voordat hij eind 2017 samen met zijn broer zou zijn ontvoerd door de taliban, geen persoonlijke beschuldigingen of bedreigingen ontving van hen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), is het weinig aannemelijk dat hij nu plots mee ontvoerd zou zijn omwille van de familieband met zijn broer. Vervolgens voert verzoeker aan dat hij nooit werd ondervraagd door de taliban in de 20 dagen dat hij werd vastgehouden omdat er in zijn regio vele gevechten aan de gang waren, waardoor hij en zijn broer lang moesten wachten vooraleer zij konden voorkomen bij de rechtbank van de taliban. Hij brengt van deze uitleg (*post factum*) evenwel geen enkel (begin van) bewijs bij en de Raad ziet voorts niet in – en verzoeker verduidelijkt niet – hoe het mogelijk is dat de taliban verzoeker ondanks de gevechten in de regio wel thuis

konden gaan ophalen, maar dan niet in de mogelijkheid waren om met hem te bespreken wat ze te bespreken hadden. De Raad wijst er bovendien nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien slaagt verzoeker er niet in om op afdoende wijze aannemelijk te maken dat hij eind 2015 terugkeerde naar Afghanistan en dat zijn broer werkelijk werkzaam was bij het Afghaanse leger, zodat er hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde ontvoering door de taliban.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 18). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Voor de volledigheid wijst de Raad er wat betreft de huwelijksovereenkomst die verzoeker gedurende de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) en die niet wordt besproken in de bestreden beslissing, nog op dat verzoeker bij de DVZ nog verklaarde dat er geen documenten werden afgeleverd na de inhuldiging van zijn huwelijk (adm. doss., stuk 5, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, nr. 15a). Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map met ‘landeninformatie’, COI Focus *“Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 (*update*)), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan deze huwelijksovereenkomst.

De algemene landeninformatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

De arbeidsovereenkomst die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, heeft betrekking op zijn tewerkstelling in België en staft de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker zijn voorgehouden huwelijksconflict, de dood van zijn vader, de problemen van zijn broer en diens tewerkstelling bij het Afghaanse leger en zijn eigen ontvoering niet aannemelijk weet te maken.

Waar verzoeker in zijn op 11 mei 2023 neergelegde aanvullende nota onder verwijzing naar algemene landeninformatie aanvoert dat hij een vrees heeft omwille van de werkzaamheden van zijn familieleden voor de voormalige Afghaanse overheid, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker dit element niet heeft aangevoerd in zijn verzoekschrift en dat hij geen elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij dat op dat ogenblik niet kon aanvoeren, zodat deze grief laattijdig is. Hoe dan ook voegt de Raad hier nog aan toe dat (i) uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoeker niet afdoende aantoonde dat hij werkelijk verschillende familieleden had die gewerkt zouden hebben voor de Afghaanse overheid en dat hij een broer bij het Afghaanse leger had en dat (ii) uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023, p. 54-55). Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het

risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker familieleden heeft die werkzaam zijn geweest bij de voormalige Afghaanse overheid, dan nog stelt de Raad vast dat verzoeker *in casu* de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en bovendien geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij persoonlijk een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn familieleden voor de voormalige Afghaanse overheid.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij al bijna twee jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft, nu de taliban België als een ongelovig land beschouwen. Hij benadrukt dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zich identificeren met westerse waarden bij terugkeer naar Afghanistan het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind (ten aanzien van de regering van voor de machtswissel) of zelfs als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen volgens hem neerkomen op vervolging en kunnen bestaan uit geweld door de taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter

kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerkkelijk verwesterd zijn. Er

dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'. Het komt aan verzoeker toe in *concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet werd onderzocht door het CGVS, gaat hij voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing hierover:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

De Raad benadrukt vervolgens dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn identiteit en de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit en recente woon- en verblijfplaatsen voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Nu verzoeker zijn terugkeer naar Afghanistan eind 2015 niet kan aantonen, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker Afghanistan in 2015 verliet (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) en hierna niet meer terugkeerde. Verzoeker verklaarde te zijn geboren in juli 1991 (adm. doss., stuk 5, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, nr. 4), waardoor hij dus 23 of 24 jaar oud zou zijn geweest toen hij Afghanistan in 2015 verliet. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* en *Dari* spreekt (adm. doss., stuk 5, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’) en in Afghanistan tot de vijfde graad lager onderwijs naar school is geweest (*ibid.*, ‘verklaring DVZ’, nr. 11). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee en een half jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift weliswaar dat zijn lang verblijf buiten Afghanistan er toe heeft geleid dat hij zich meer en meer heeft afgezet tegen de islamitische waarden en normen en dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen, doch hij laat na dit summiere betoog te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verzoeker heeft bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota een arbeidsovereenkomst gevoegd. Deze arbeidsovereenkomst toont niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De arbeidsovereenkomst geeft aan dat verzoeker in België de verbintenis is aangegaan om vanaf 1 augustus 2022 te werken in de bouwsector, wat hoogstens aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Dit volstaat echter

niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn op 11 mei 2023 neergelegde aanvullende nota citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunduz als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en in zijn op 11 mei 2023 neergelegde aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en in zijn op 11 mei 2023 neergelegde aanvullende nota tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die

onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-

economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zal worden omdat hij bijna twee jaar verblijft in een, volgens de taliban, niet-moslim land en dit uiteraard een persoonlijke omstandigheid is die het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij een terugkeer, kan er evenmin worden aangenomen dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de perceptie verwesterd te zijn ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN